

Bemærkninger til lovforslaget

Bortset fra visse specialbestemmelser, blandt hvilke især fremhæves lov nr. 43 af 13. marts 1891 om vivisektioner, findes dansk rets lovreger om dyreværn i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr.

Ved lov nr. 127 af 15. april 1930 om ikrafttræden af borgerlig straffelov af 15. april 1930 er straffebestemmelserne i dyreværnslovens § 1 ophævet og afløst af straffelovens § 196.

Endvidere er der i lov nr. 145 af 28. april 1931 om jagten og lov nr. 164 af 18. maj 1937 om hunde optaget en del bestemmelser af overvejende dyreværnende karakter.

Ved udarbejdelsen af dyreværnsloven, der er det første samlede lovgivningsarbejde på dette område i nordisk ret, fandtes det hensigtsmæssigt kun at give visse hovedbestemmelser i selve loven, medens den nærmere ordning af den i de forskellige forhold påkrævede beskyttelse for dyrene henskedes til administrative forskrifter.

Af sådanne administrative forskrifter er der med hjemmel i dyreværnslovens § 6 udfærdiget:

Bekendtgørelse nr. 144 af 14. april 1934 angående transport af levende dyr i motorkøretøjer,

Bekendtgørelse nr. 323 af 28. november 1934, jfr. bekendtgørelse nr. 202 af 24. september 1936, angående kontrol med erhvervmæssig handel med hunde og mindre pattedyr,

Bekendtgørelse nr. 187 af 7. august 1936 angående kontrol med rovdyr og større dyr,

Bekendtgørelse nr. 246 af 9. juli 1938 angående brug af halsbånd ved dressur af hunde, og

Bekendtgørelse nr. 541 af 29. december 1942 angående indfangning og aflivning af herreløse katte.

Endvidere findes adskillige dyreværnende bestemmelser i forskrifterne angående udførsel og søtransport af levende husdyr.

Den almindelige hovedbestemmelse findes i straffelovens § 196, jfr. tidligere dyreværnslovens § 1, der fastsætter straf for den, der ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt. Straffen er bøde, hæfte eller fængsel, der, når forholdet har karakteren af mishandling, kan stige til 1 år. Hvad der i det enkelte til-

fælde må anses for mishandling eller uforsvarlig behandling, er det overladt de rets-anvendende myndigheder at afgøre.

Løvrigt indeholder dyreværnsloven af 1916:

i § 2 forskrifter med tilhørende straffebestemmelser angående foretagelse af forskellige indgreb på dyr (kupering, kastration m. v.), om hvilke udtrykkelige lovreger fandtes påkrævede,

i § 3 hjemmel for frakendelse ved dom af ret til at udføre slagtning,

i § 4 bestemmelser angående tvungen aflivning af syge eller tilskadedekomne husdyr,

i § 5 henvisning til vivisektionslovgivningen, forsåvidt angår anvendelse af dyr til smerteforvoldende videnskabelige forsøg, og

i § 6 bemyndigelse til udfærdigelse af administrative forskrifter angående dyrs transport, slagtning eller deres behandling i anden særlig retning.

Endelig findes i §§ 7—9 processuelle forskrifter og ikrafttrædelsesbestemmelser.

Uanset at den generelle straffebestemmelse i straffelovens § 196 og bemyndigelsesklausulen i dyreværnslovens § 6 giver fornøden hjemmel såvel til indskriden overfor åbenbare misbrug som til udfærdigelse af påkrævede detailbestemmelser, har erfaringen dog vist, at det vil være lovteknisk hensigtsmæssigt i selve loven at give mere detaljerede bestemmelser angående den forsvarelige behandling af dyr og i en række tilfælde, hvor det kan omtvistet, om et forhold der uden tilstrækkelig grund medfører utvivlsomme lidelser eller gene for dyret, dog kan betegnes som dyrplagerisk, udtrykkeligt at fastslå dets utiladelighed. Som følge heraf har moderne dyreværnslovgivning i udlandet gennemgående en væsentlig udførligere karakter end den gældende danske dyreværnslov. Dette synspunkt er derfor også lagt til grund ved udarbejdelsen af det foreliggende lovforslag, der er udarbejdet efter forhandling med landbrugsministeriet, det veterinære sundhedsråd, anklagemyndigheden, foreningen af politimestre i Danmark og foreningen til dyrenes beskyttelse i Danmark, og for hvilket navnlig den norske lov af 7. juni 1935 om dyreværn og den svenske lov af 19. maj 1944 om dyrebeskyttelse har dannet forbillede.